

ЗДРЪВСТВО

ДЕТСКИ ВЕСНИКЪ ЗА ЗДРАВНО ВЪЗПЛАТИТЕ, ПРЕДПАЗНА МЕДИЦИНА И ЗДРАВЪ ЖИВОТЪ

ГЛАВНОУЧ. АДМИНИСТРАЦИЯ И ДЛ. ОПРЕДЛЕНИЯ
Отстъпка № 5 обекта I – дарък
Наситителен кабинет на обекта
20/9 отбът.

ИЗЛИЗА МЕСЕЧНО ПРЕЗ УЧЕБНАТА ГОДИНА

Гл. редактор: Д-р Н. СТАНЧЕВ – соф. по външ. и отвън болести.

Редактор-столпник: Царевна д-р. Станчева

София 1, ул. Седма 18, тел. № 14-13, Тел. 28-27

Особеност и препоръка от М-вата
на здрав. пр. от ср. № 60/4 от 8.
III-1957 г., във връзка със съобщени-
ето ср. № 12/45, 17. VIII. 1955 г.

Книги прощат вечно добие
Със синий количества цицъти.

ПРИВЕТ НА ПРОЛЪТТА И СВОБОДАТА!

Стихната вече зимни бури и хали, стопи се сънгътът и на чакумен сълзи разведри. Гръбът топъл, животворно сълънце и затопли земята, тревите, дърветата и пръстичките. Във гората се понесе чудесни дълъги на цъльни и кокичета, модри теменужки, синччета и лигнинена.

Ето и зеленавият кукурин поднесе свои първи пропълтни призив за веселите марсънски излетици, които проглъщат гората съ бодрите си пъти.

Привет! Привет на Пролътта!

И всички сили и красоти на природата линкуват – цъльта, дървета, птички, сълчиини дълчи, въздухът, ручи и извори – всички посрещнати с радост скажи гости. Сърцата се вече робството на мълчи, студове, бури и ледове, мъко го зимното мъртвство.

През месец март и българският народъ празнува най-голямата своя празнина – празникъ на свободата си! На 3 март 1878 год. въ България избръл сънчешто на свободата и зажегъл новът животъ въ народа – китна родина. Никой не бива да забрави тази събота дата – дълъга на свободата – спечелена съ толкова мъки, борби и жертви.

Но нека не забравяме, че въпръскът тази свобода, мъзнато си останали все още роби – роби на сънчите породи, своята лоши народи и на злото, което съсъната тъжното здраве и убива тъжните добри сърдици. Затова нека всички се стремимъ да се освободимъ от рабството на алкохола, на тютюна, на непослушанието, на сърдъната, на отъмнението, на лъжата, на нечистотата, на лакомството, на мързелата и на всички останали по-роди. Съ упоритъ и милен трудъ, с работата и любовта, нека докрай заработимъ за запазване и изцедяване на сладката свобода и на доброто във нашия животъ. Привет на пролътта! Привет на свободата!

Член Здравия

На всяка избрана земя са останали все още роби – роби на сънчите породи, своята лоши народи и на злото, което съсъната тъжното здраве и убива тъжните добри сърдици. Затова нека всички се стремимъ да се освободимъ от рабството на алкохола, на тютюна, на непослушанието, на сърдъната, на отъмнението, на лъжата, на нечистотата, на лакомството, на мързелата и на всички останали по-роди. Съ упоритъ и милен трудъ, с работата и любовта, нека докрай заработка за запазване и изцедяване на сладката свобода и на доброто във нашия животъ. Привет на пролътта! Привет на свободата!

Член Здравия

Борислав Василев

Окичената питка

Когато учитель заприка-
нава за нечестни ученици, ле-
тата краеджомъ поклежаха
към Стайко. Той седи на
един-задник чеци. Учителят
че то право да си измъ-
чи и ръжетъ, да си оржи
конките, да си внесе кърчи-
ни по носъ...

Стайковата читанка блъз-
зе изкаса, пъти съ обикнови
на блъзъги, а парче и кори отъ
изгладените яйца. Събиране ги
кар кърчиенът.

Учениците го отблъгаха.

Щомъ учителят налязъде
отъ стаята, Стайко дохожда-
ше до прътина чица, пръти съ
Петко, поклежаше децата
и поклоняваше:

– Нали имъ имъ? Нали
не съмъ чистъ? Да са до
дома, де...!

Лицата го поклежаха и мъ-
чеха. Извината той беше най-
найзаплашена.

– Нали имъ имъ? Нали
не съмъ чистъ? Да се стане-
ши чистъ?

– Като тебе, нали? Всеко-
гда си смотри и спресъл, а жъл-
тънъ мака пълно и възмъ-
сълъ къмъ сълънце и мъхъ —
приемъ му съ Стайко...

Петко наведе глава. Той бъ-
лъгъл във въздуха.

ще боледувай и сега сядамъ
се поправише.

Така биде мъзата. По село
се появиха болести. Никъде

по-гостински хори не го ни-
меха. Тъкъм една събота Стайко

изчезна го на прътина и раже-
ваше на болният, шаркаше ги съ-
блъзки, синчии и болбони и ги
редкаше по пътищата. Въвражда,

кои също чайка измъчи и ожъ-
виха питка, болестъ ще мине
на него и болният видяве ще
изчезне.

След изълко дни Стайко и
Ванчо се оплакаха отъ глава.

Очите имъ бяха измъкнили. Учите-
лъл опита челята имъ и ги
призна за си отъ приятъ гърба.

На други дни и ламбата не
дошъде. Деца се засну-
ха. Из сърдечка. Ванчо се засну-
ха, но не лежа на легло Стайко?

А болестта не проща никому.
Стайко беше много по-тежко

блъзъгъл и сълзи се измъкна-
ше да съзира...

– Че каде е тая болестъ? Я
ми положи да я видя —
приемъ мусе Стайко и за-
дължа смущачето, а питката

Да бъдемъ готови

Наминъ наприветната зима.
Наминъ вече месецъ мартъ.
Всичко се пробужда отъ зимни
си сънъ. Широкият друже-
ство състезателни сърдици
стремят да изградят сладът себе
сълъстични, червеночини и
зелени побий и прелети чичаки.
Тъй търсят старинъ си
гиганти, подхвърчат вълесо
около тълъ и почват изгрева
работа. Дълъг време гълъбата
имъ съ стоял прадрини. Едни
са вече съборени, други замър-
сени и инкриминирани. Крилатът
зидар ще почнат маисторски да
ги пропътватъ. Съ малкият си
чичак ще покаже нечестивътъ
поганък, покаже, покаже, покаже
и запушватъ дупчинки. Ня-
коя сълъсъ съ стрътен съсънъ-
воя гълъба.

Нека времето и ние прими-
римътъ, Хайде, ишка да
постичнемъ и нашето гълъбо.
То се е замърсано преръз зе-
мата, опарило се е и опушено.
Всичко хардо – всичко ле-
го съ готовностъ нека помогне
на своята майка. Тръбъва да
се напрани само основно по-
честиване напредъ. Всичко да
се изпари и изтуши; стапътъ
да се изнасятъ; проподицъ да се
изпости; съмътъ да се изхълъ-
зи. Всички като отъ дами и
дамски състезателни сърдици
загубятъ отъ работата рака. Да
бъдемъ готови за празника
на пролътъ и отъ чистът и
състезателен домове съ създъ-
леника да посрещнатъ чарин-
цата на цъфтятата.

Ц. Ст.

Здравейте, щъркели крилати!

Летят, пристигат отдалеч
по даден знакът на пролътъ,
чез здрави съзират вече

и излязат на ръстъта.

Здравейте, щъркели крилати,
добре дошли във нашата страна.
Тук ще доволно благодат съ-
даря за тълъ по търсят съ храна.

Радка Станичирова

На радостта, която въз-
сърдата хорки, нали и полък,
както зърно ще покълне,
за да нахъркът гладките съ съби.

– Не иска вече да се здраве-
зика. Извини се да здраве-
зика. Лъквортъ казва да дохомъ
сегъ-тогъз – рече благо.

До здравата бледенъ, съз-
драва разположенъ, като сънък състес-
ти Стайко.

Млече се се да се усми-
ти, и нимъ създа!

Учителятъ турилъ и него до
печата.

Следът час децата го обико-
нили и Стайко го закъмчи:

– Нимъ ли да се събори
сега съ Петъ?

Петъ беше вече румънъ
пълънъ и силенъ. Той бълъсъ-
сърдътъ Стояна, но Стайко
го засъти.

– Нека ми се съмъ! Ето,
сега само да не думне човъкъ
и ще падне.

Деца загадаха накалено
своя другаръ. Извини, тои и
потроши не беше лошо момче.
Само пипаше всичко и го мъ-
заше да се чисти.

Следът болестът Стайко се
промъни съсънъ. Новата чай-
танка, която му купиха, измъчи-
ла сънътъ, Лицето и рожетъ
на тяло съсънъ пресърбътъ.
До здравиятъ и съдържането
на пръстъ и гърба.

Следът ден Стайко се
заснува и съвсемъ си съсънъ.